

Chương thứ 25

BẠCH Y KHÁCH VÀ BI CA

Trong khoang không có ai nói gì cả.

Đầu thuyền cũng không có ai nói gì cả.

Nhất định không có ai!

Vậy thì giọng nói ấy từ đâu ra?

Giọng noi từ dưới hồ vọng lên.

Trên hồ sóng nước lăn tăn, mặt trăng treo một bên trời, còn người nhĩ?

Ở đâu xa xa.

Ngoài đó bốn mươi trượng, có một ngọn đèn, một chiếc thuyền con, một cái bóng người mờ lung.

Tuy người ở xa, có điều, giọng nói của y, hình như ở sát một bên tai.

Lấy nội lực truyền giọng nói được tới một nơi xa như vậy, cũng không phải là một chuyện gì kỳ quái lắm.

Kỳ quái là, Tiêu Thập Nhất Lang nói chuyện ở đây, y cũng nghe được, mà nghe rất rõ.

Người đó là ai?

Mọi người còn chưa thấy rõ ràng.

Chiếc thuyền con như một đóa lục bình trôi trên nước, từ từ trôi lại...

Tiêu Thập Nhất Lang cũng đã thấy chiếc thuyền con trên hồ, và cái bóng người trên thuyền.

Y bỗng nhiên cười lên một tiếng hỏi:

- Ông đến rồi, tôi không được đi?

Giọng nói xem ra không lớn lắm, nhưng nhất định cũng truyền ra xa lắc.

Câu trả lời chỉ có hai chữ:

- Không được.

- Tại sao?

- Hữu khách tự viễn phương lai, có khách ở nơi xa lại, chủ nhân làm sao say được?

- Nơi xa là nơi nào?

- Ở giữa chốn hư vô phiêu dưởng, mây dày đặc không biết là đâu.

Tiêu Thập Nhất Lang không hỏi thêm, bởi vì chiếc thuyền con đã lại gần, cây đèn đã gần lại.

Y cũng đã thấy người ngồi dưới đèn.

Một người áo trắng, như một cái bóng u linh, tay cầm một cây phướn trắng.

Có phải là tẩm phướn chiêu hồn không?

Chiếc thuyền con cũng màu trắng, hình như đang muốn chìm xuống nước.

Chương Đàm đang đứng phía trước bỗng nhiên nhăn nhúm mặt lại, thất thanh la lớn lên:

- Quĩ... không phải người, quĩ!

Y đi lùi từng bước, từng bước một, bỗng nhiên té sầm xuống.

Một tay hào kiệt tung hoành giữa Thái Hồ, lại sợ quá xỉu cả ra.

Không ai lại đỡ y dậy.

Mọi người đang cứng đờ người ra đó, bàn tay đang ướt đầm mồ hôi, ngón tay lạnh buốt như băng giá.

Bây giờ ai ai cũng đã thấy rõ, chiếc thuyền con người áo trắng đang ngồi làm bằng giấy.

Là thứ thuyền giấy đem đốt để siêu độ người chết, sau bảy ngày.

Phong Tứ Nương cũng biến sắc mặt.

... Quý... không phải người, quý!

Nếu là một người sống bằng xương bằng thịt, tại sao lại đi một chiếc thuyền giấy lại?

- Giữa chốn hư vô phiêu dưởng, mây dày đặc không biết là đâu.

Không lẽ y là một con quỷ dưới cõi u minh địa phủ?

Trên đời này có quỷ thật sao? Phong Tứ Nương không tin.

Trước giờ nàng không bao giờ tin những chuyện hoang đường như vậy, nàng vốn là một người đàn bà rất có lý trí.

Nàng chỉ tin có một điều.

... Bất kể người này là quỷ hay không, y nhất định là một kẻ thật đáng sợ.

... Bất kể y từ đâu đến, y đều rất có thể giết được Tiêu Thập Nhất Lang.

Gió thu thổi rất nhẹ trong đêm.

Một cơn gió nhẹ thổi lên mặt nước làm thành con sóng nhỏ ly ti, chiếc thuyền giấy rốt cuộc chìm hẳn xuống nước.

Người thì đã đứng trên Thủy Nguyệt lâu.

Đèn đuốc chiếu sáng rực trên Thủy Nguyệt lâu, dưới ánh đèn sáng trưng, mọi người mới thấy rõ ràng người đó ra thế nào.

Y không cao lắm, cũng không thấp lắm, đầu tóc đã bạc, nhưng lại không để râu.

Gương mặt y trắng bệch, làm như mới bị ai đánh cho một quyền, lại giống như vừa mắc phải chứng bệnh kỳ quái, mắt, mũi, miệng đều có vẻ méo mó, hình như đã lệch sang chỗ khác, lại giống như đang mang một chiếc mặt nạ chế tạo không được tinh xảo.

Gương mặt như vậy, đáng lý ra rất là buồn cười.

Có điều, bất kỳ ai nhìn y, đều chẳng thấy có gì buồn cười, chỉ thấy lạnh cả người lên.

Lạnh từ trong tim lạnh xuống dưới bàn chân.

Bởi vì cặp mắt của y.

Y có mắt, nhưng lại không có tròng, cũng không phải màu trắng, mà là màu vàng.

Hoàn toàn là màu vàng, làm như có người móc đôi mắt của y ra, đổ vàng vào trong đó.

... Có ai thấy qua cặp mắt như vậy bao giờ chưa?

... Nếu có người đã thấy qua, bảo đảm là người đó sẽ không bao giờ quên.

Cái đồ y cầm trong tay, không phải là tấm phướn chiêu hồn, mà chỉ là một tấm chiêu bài bói toán.

Trên đó có tám chữ:

- Thương động Thương Minh, hạ triệt Cửu U.
(Trên chạm trời, dưới chạm địa ngục)

Thì ra y là một thầy bói mù.

Ai ai cũng thở phào một tiếng, bất kể ra sao, y cũng là một người, không phải là quỷ.

Có điều, mọi người quên mất một điều.

... Trên đời này, có người còn đáng sợ hơn cả quỷ nhiều.

Tiêu Thập Nhất Lang lại ngồi xuống.

Gã mù này, bất kể y có thật là người mù hay không, ít nhất y không phải là một người mù bình thường.

Nếu có người mù ngồi một chiếc thuyền giấy của người chết dùng, lại tìm ai, dĩ nhiên y tìm không phải vì một lý do gì hay ho.

Vì vậy cũng không cần phải đứng ở ngoài nghinh đón y.

Hướng gì, nếu có thể ngồi được chút nào, Tiêu Thập Nhất Lang không bao giờ đứng.

Gã mù đi chậm chậm lại, y không hề dùng cây gậy có gắn chuông bài.

Nhưng y rõ ràng là một người mù không nghi ngờ gì được.

Người mù đại khái có những điểm không giống với người thường, điều đó Tiêu Thập Nhất Lang nhìn được ra.

... Y là người mù, làm sao biết đường đi lại?

... Có phải vì trong khoang thuyền có đèn đuốc sáng rực, y có thể cảm thấy được chẳng?

... Cảm giác của người mù, có phải bén nhạy hơn người thường rất nhiều?

Những người trên thuyền, chậm chậm nhường ra một con đường cho y bước tới.

Gã mù đi rất chậm, nhưng bước chân rất vững, không mở miệng hỏi đường, cũng không cần ai lại đỡ.

Y đi qua đám người, như một kẻ đế vương đi qua một đám quần thần đang phủ phục dưới đất.

Tiêu Thập Nhất Lang chưa bao giờ thấy một người mù nào kiêu ngạo như vậy, dù y không mù, cũng nhất định chẳng để bọn người đó vào mắt.

Giả sử y có cặp mắt như người thường, trên đời này không chừng chẳng có ai lọt vào trong mắt của y.

Trong đời của y, ắt hẳn là có vô số chuyện có thể làm cho y đáng kiêu ngạo.

Đấy rốt cuộc là những chuyện gì?

Một người mà trong đời, nếu đã làm nhiều chuyện đủ để mình kiêu ngạo, người khác sẽ không những nhận ra được y, mà nhất định còn nghe về y.

Một người hành động quái dị, vũ công cao cường như y, người khác lại càng không thể không biết.

Người trong giang hồ, ai ai cũng có mắt như chim ưng, mũi như chó săn.

Những người trên đầu thuyền, ai ai cũng là tay lão luyện giang hồ, nhưng chẳng ai nhận ra được y.

Ngay cả Phong Tứ Nương cũng chưa hề gặp y.

Có điều trong lòng nàng có một thứ cảm giác bất tường.

Bất kể gã mù là ai, bất kể y lại vì lý do gì.

Y chỉ đem lại tử vong và tai họa.

Phía ngoài cửa khoang thuyền, có treo bốn cái lồng đèn.

Gã mù đã đi đến chỗ cây đèn.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:

- Đứng lại.

Gã mù lập tức đứng lại, đứng thẳng như cây bút.

Dù đứng dưới ánh đèn sáng rực, cả người y từ trên xuống dưới, không thấy một chỗ nào dơ dáy bụi bặm.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng chưa bao giờ thấy một người mù nào sạch sẽ như y.

Gã mù đang đợi Tiêu Thập Nhất Lang mở miệng.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người biết nơi đây là ở đâu không?

Gã mù lắc lắc đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người biết ta là ai?

Gã mù lắc lắc đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vậy thì người không nên lại đây.

Gã mù nói:

- Ta đã lại rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Lại làm gì?

Gã mù nói:

- Ta là một người mù.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta nhìn ra.

Gã mù nói:

- Người mù có thể nghe nhiều thứ người khác không nghe được.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người nghe được gì?

Gã mù nói:

- Tiếng ca.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người có biết nơi đây là Tây hồ không?

Gã mù gật đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nơi đây chỗ nào cũng có tiếng ca.

Gã mù nói:

- Có điều, tiếng ca lúc nãy ta nghe có chỗ bất đồng.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Bất đồng?

Gã mù nói:

- Không giống với những tiếng ca khác.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Bất đồng chỗ nào?

Gã mù nói:

- Có người giọng ca bi thương, có người giọng ca hoan lạc, có người giọng ca tượng trưng cho hạnh phúc bình tĩnh, có người giọng ca đầy những phần nộ kích động.

Y đối diện với Tiêu Thập Nhất Lang, từ từ nói tiếp:

- Nếu người cũng là kẻ mù như ta, người sẽ nghe ra rất nhiều chuyện kỳ quái và hứng thú trong tiếng ca.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Lúc nãy người nghe ra được gì?

Gã mù nói:

- Tai họa.

Tiêu Thập Nhất Lang đã nắm chặt tay lại.

Gã mù nói:

- Tiếng gió trước khi trời bão nhất định không giống tiếng gió bình thường, con thú kêu la trước khi chết nhất định cũng khác lúc kêu la bình thời.

Gương mặt méo mó của y lộ ra một vẻ thần bí, y từ từ nói tiếp:

- Nếu một người có tai họa sắp xảy ra cho mình, trong tiếng ca của nàng ta nhất định sẽ có đượm hơi hướm bất tường, ta nghe ra được.

Tiêu Thập Nhất Lang biến hẳn sắc mặt.

Gã mù nói:

- Tai họa có lớn có nhỏ, tai họa nhỏ, đem đến cho người ta chẳng qua chỉ là cái chết, tai họa lớn, thường thường sẽ liên lụy đến rất nhiều người vô tội khác.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người không sợ bị liên lụy sao?

Gã mù nói:

- Hiện tại, ta chỉ bắt quá lại xem thử ra sao.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Xem gì?

Gã mù nói:

- Xem cái vị cô nương có tiếng ca đó.

Một người mù, ngồi trên chiếc thuyền giấy cho người chết dùng, lại "xem" một người trước giờ không quen biết.

... Có ai nghe chuyện hoang đường như vậy chưa?

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang nghe xong, chẳng thấy cười gì cả.

Gã mù cũng chẳng cười.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn lom lom vào gã mù hỏi:

- Người quả thật là kẻ mù?

Gã mù gật đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Kẻ mù cũng thấy được sao?

Gã mù nói:

- Người mù không thấy được.

Y bỗng nhiên cười lên một tiếng, nụ cười vừa thê lương vừa thần bí:

- Người khác đều thấy được, người mù không thấy được.

Lúc y cười, ngũ quan hình như lại trở về nguyên vị.

Trong một khoảnh khắc, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng có một thứ cảm giác kỳ dị, y cảm thấy mình có gặp qua người này, gương mặt này.

Nhưng y nghĩ không ra người này là ai.

Gã mù nói:

- Có điều, người mù thấy được những gì người khác không thấy được.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ví dụ như tai họa?

Gã mù gật gật đầu, nói:

- Vì vậy ta tính lại đây xem, rốt cuộc đó là thứ tai họa gì.

Tiêu Thập Nhất Lang bật cười.

Gã mù hỏi:

- Người đang cười?

Tiêu Thập Nhất Lang cười ra tiếng.

Gã mù nói:

- Tai họa không có gì đáng cười.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta đang cười chính mình.

Gã mù nói:

- Tại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì, trước giờ ta chưa bao giờ nghe chuyện nào hoang đường như vậy, nhưng ta lại bị người thuyết phục.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng có lúc bị người ta thuyết phục, bị một người như vậy, thuyết phục một chuyện như vậy.

Nếu như bình thời, Phong Tứ Nương sẽ nhin không nổi cười phá lên.

Nhưng bây giờ nàng không dám cười, mà cũng cười không nổi.

... Nàng cũng nhìn ra đây không phải là chuyện đáng cười, nhất định không phải.

Thảm Bích Quân đang thì thầm vào tai nàng:

- Có phải Băng Băng là người này giờ ca hát?

-- .

- Y nói Bạng Bạng bệnh nặng lắm, không những vậy còn là bệnh nan y.

-- .

Thẩm Bích Quân thở nhẹ ra một hơi nói:

- Không lẽ gã mù ấy nghe được từ giọng ca của cô ấy?

Phong Tứ Nương không trả lời.

Nàng không trả lời được.

Chuyện này quá hoang đường, không thể tưởng được, nhưng lại là thật.

Một hồi lâu, nàng mới thở nhẹ ra nói:

- Tôi chỉ hy vọng y đừng nhìn ra chuyện gì khác.

... Trừ tai họa ra, một người mù còn thấy gì được bây giờ?

Có người nói Phong Tứ Nương rất hung dữ, có người nói Phong Tứ Nương rất chứng.

Có người nói nàng nói chuyện như đàn ông, uống rượu còn hơn cả hai người đàn ông.

Nhưng không ai nói nàng không đẹp.

Nàng vốn là một người đẹp.

Một người đàn bà đẹp như nàng, vốn không bao giờ chịu thừa nhận có người khác đẹp hơn mình.

Nhưng Phong Tứ Nương thì ngoại lệ.

Nàng vẫn cho là Thẩm Bích Quân mới là người chân chính đẹp, không có người nào đẹp bằng.

Có điều, bây giờ cách nhìn của nàng cũng có thay đổi, bởi vì nàng thấy thêm một người chân chính đẹp nữa...

... Băng Băng.

Nàng vốn nghĩ rằng Thẩm Bích Quân là người đàn bà trong tất cả đàn bà, toàn thân trên dưới mỗi phân mỗi tấc đều là đàn bà.

Bây giờ nàng lại phát hiện ra, Băng Băng là một người đàn bà mà có chỗ Thẩm Bích Quân cũng không sánh bằng.

Cái đẹp của Băng Băng không chừng không phải ai ai cũng thưởng thức được, lãnh hội được.

Nàng đẹp một cách yếu đuối mà thần bí, đẹp làm người ta đau lòng.

Nếu nói Thẩm Bích Quân diễm lệ như mẫu đơn, thanh nhã như u lan, thì Phong Tứ Nương là một đoá mai khôì có gai.

Băng Băng thì chỉ là một đoá hoa nhỏ thể thôi... một đoá hoa nhỏ vô danh.

... Mưa gió vừa tạnh, ánh tịch dương một bên trời, hoàng hôn tản bộ qua sân.

... Trong sân, trăm hoa đã tàn tạ vì mưa gió, nhưng bỗng thấy có một đoá hoa nhỏ vô danh đang nở trên tường, theo gió rung động dưới ánh tà dương.

Lúc ấy mình sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?

Đấy cũng là cảm giác lúc người ta gặp Băng Băng.

Nhất là lúc này...

Nàng đã bước xuống lầu, được người dìu xuống, gương mặt nàng trắng bệch mà tiêu tụy.

Không thấy nàng ôm ngực, cũng không thấy nàng chau mày.

Không cần phải làm ra những dáng điệu như vậy, nàng đứng yên lặng ở đó, cái đẹp của nàng đã đủ làm cho người ta nát lòng.

Gã mù đứng ngay trước mặt "nhìn" nàng, có thật là y thấy được những cái người khác không thấy không?

Tiêu Thập Nhất Lang nhin không nổi hỏi:

- Ngươi đã thấy được gì?

Gã mù trầm ngâm, một hồi thật lâu, mới từ từ nói:

- Ta thấy một vũng bùn mênh mông, vũng bùn dưới tuyết cốc, không có hoa dại, không có cây cỏ, không có đời sống...

Gương mặt y bỗng sáng rực lên, y lại nói tiếp:

- Có điều bên vũng bùn đó, có một người, một người đàn bà.

... Có phải y đang nói đến vũng bùn dưới tuyết cốc ở Sát Nhân Nham?

... Người đàn bà y nói đó không lẽ là người đã bị Thiên công tử đẩy xuống tuyết cốc, là Băng Băng?

... Làm sao y "nhìn" ra được?

Tiêu Thập Nhất Lang hít sâu vào một hơi thật dài hỏi:

- Ngươi còn thấy được gì?

Giọng nói gã mù như người trong mộng:

- Ta thấy người đàn bà ấy đang bò lên, ta thấy nàng ta đang bệnh, bệnh rất nặng...

- Nàng ta sắp rớt xuống lại, nhưng bỗng nhiên có một bàn tay thò ra, bàn tay kéo nàng lên.

- Đó là bàn tay của một người đàn ông.

- Bây giờ bàn tay đó đang nắm một thanh đao hình thù kỳ dị, người đàn bà đó đang ở bên cạnh y ca hát...

- Có điều dây đàn bỗng nhiên đứt đoạn, nàng ta lại ngã xuống.

Tiêu Thập Nhất Lang lập tức ngắt lời y:

- Người đàn bà ca hát cũng là người đàn bà bên vũng bùn?

Gã mù nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người dựa vào đâu mà nhìn thấy? Người có thấy mặt mũi nàng ra sao không?

Gã mù ngân nga nói:

- Ta không thấy mặt nàng ta, nhưng ta thấy đùi bên trái của nàng ta có một cái bớt màu xanh, so với bàn tay còn muốn lớn hơn, xem ra có vẻ giống như một chiếc lá.

Y nói chưa xong câu, Băng Băng đã biến hẳn sắc mặt, làm như vừa mới bị người ta xô xuống vực sâu vạn trượng, ánh mắt mỹ lệ lộ đầy vẻ ngạc nhiên và kinh khủng.

Nàng vốn không phải là người đàn bà dễ bị dọa nạt, tuy thân xác nàng yếu đuối, ý chí của nàng còn cứng hơn cả sắt thép.

Vì vậy, nàng mới sống đến bây giờ.

... Bây giờ tại sao nàng lại kinh khủng như thế?

... Không lẽ trên người nàng quả thật có cái bớt màu xanh như vậy sao?

Gương mặt của gã mù lại lộ ra một nụ cười thần bí, y lâm bảm:

- Ta quả thật nhìn không sai, ta biết ta không thể nhìn sai được...

Y chậm chậm quay người lại, làm như muốn đi ra ngoài, nhưng cây gậy trong tay y, đột nhiên như con rắn xanh, đâm lại cổ họng Băng Băng.

Băng Băng không động đậy, cũng không tránh né.

Cả người nàng hình như vì bị kinh khủng mà cứng đờ ra, ngay cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

May mà bên cạnh nàng còn có Tiêu Thập Nhất Lang!

Gã mù vừa xuất thủ, trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, không còn ai có thể cứu nàng.

Trên thuyền đều là cao thủ đệ nhất lưu trong giang hồ, trong khoang thuyền đều là cao thủ trong tất cả cao thủ.

Mỗi người đều thấy rõ ràng, cây gậy bằng trúc trong tay gã mù đã điểm tới cổ họng của Băng Băng, chỉ cần đẩy thêm một tý nữa, cổ họng của Băng Băng sẽ bị xuyên thủng.

Có điều, cổ họng của Băng Băng không hề bị xuyên qua, gã mù không đẩy thêm ra tý nào nữa.

Có lực lượng nào khác cản trở y?

Không ai nhìn ra, chỉ có một mình gã mù cảm thấy.

Y bỗng nhiên cảm thấy một áp lực không thể hình dung, ép tới trên ngực.

Nếu y không rút lại công lực để phòng thủ bản thân, tám rẻ xương sườn trên ngực của y sẽ bị ép gãy.

Mọi người vừa thấy cây gậy của y điểm tới cổ họng của Băng Băng, người của y đã lùi lại bảy thước.

Mọi người vừa thấy y lùi lại, Tiêu Thập Nhất Lang đã đứng trước cửa khoan thuyền, chặn đường thoái lui của y.

Cát Lộc đao, còn nằm trong vỏ.

Có điều, sát khí đã bức tới mi mắt người ta.

Gã mù cũng xoay người lại, đối diện với Tiêu Thập Nhất Lang, gương mặt méo mó lạnh như sương thu.

Dĩ nhiên y đã cảm thấy sát khí.

Chỉ có những người đã giết vô số người, không những vậy, còn đang chuẩn bị giết người, trên người mới có thứ sát khí đó.

Y biết người đối diện sẽ không để y còn sống ra khỏi nơi này.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:

- Ngươi giết lắm người rồi.

Gã mù nói:

- Sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Những người đến đây, vốn là để giết ta.

Gã mù hỏi:

- Ngươi muốn ta giết ngươi?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không giết không được.

Gã mù hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì ngươi đã ở đây.

Gã mù hỏi:

- Cũng bởi vì ngươi muốn giết ta?

Tiêu Thập Nhất Lang không phủ nhận.

Gã mù đang cười, y hững hờ nói:

- Thật ra dù ta không giết ngươi, ngươi vẫn cứ muốn giết ta.

Nhìn gương mặt đang cười của y, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên lại có cái cảm giác kỳ quái vừa rồi.

... Nhất định mình gặp tên này ở đâu.

Nhưng y lại nghĩ không ra gã là ai.

Tại sao nhỉ?

Y nhất định phải tìm ra nguyên nhân.

Bàn tay của y đã nắm chặt cán đao.

Sát khí càng thêm nồng liệt.

Gã mù nói:

- Ta đã nói rồi, tuy ta là kẻ mù, ta có thể thấy những thứ mà người khác không thấy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bây giờ ngươi thấy gì?

Gã mù nói:

- Bây giờ ta lại thấy một bàn tay, bàn tay đang cầm một thanh đao.

Tiêu Thập Nhất Lang không hề ngạc nhiên.

Bàn tay của y dĩ nhiên có đao, bất kỳ ai cũng đều nghĩ được.

Gã mù nói:

- Ta cũng thấy, ngươi nhất định phải giết ta cho được.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt.

Gã mù nói:

- Nếu là hai năm trước, ngươi sẽ để cho ta đi, nhưng bây giờ ngươi đã thay đổi.

Tiêu Thập Nhất Lang lập tức hỏi tới:

- Ngươi đã gặp ta hai năm trước?

Gã mù hững hờ nói:

- Bất kể ta đã gặp ngươi hai năm trước hay chưa, bây giờ ta có thể nhìn ra, ngươi không phải như ngươi lúc trước.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ngươi còn thấy được gì?

Gã mù nói:

- Ta còn thấy một vũng máu, trong vũng máu có bàn tay, trong bàn tay có thanh đao.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ngươi có thấy đó là máu của ai không?

Gã mù hỏi lại:

- Của ai?

Y cười càng ngụy bí, chậm chậm nói tiếp:

- Máu của ngươi, bàn tay của ngươi, thanh đao của ngươi.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn.

Gã mù nói:

- Chết không có gì buồn cười.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Lần này, ta cười ngươi.

Gã mù hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì lần này, ngươi nhìn lầm rồi.

Cát Lộc Dao, còn nằm trong vỏ.

Dao chưa rút ra, sát khí lại càng nồng liệt.

Gã mù từ từ bỏ cây phướn trong tay phải xuống, bỗng nhiên tung người lên, cây gậy bằng trúc đâm ra.

Gậy thẳng bùng, thẳng và cứng.

Có điều, y vừa đâm ra, cây gậy trúc bỗng nhiên có vẻ đang uốn éo động đậy.

Cây gậy trúc bỗng nhiên biến thành một con rắn.

Một con rắn độc còn sống.

Lần đầu tiên Tiêu Thập Nhất Lang gặp rắn độc, là lúc y lên sáu tuổi, y gặp một con rắn rung đuôi.

Đây là lần đầu tiên y bị rắn cắn, và cũng là lần cuối cùng. Sau này y chỉ cần liếc mắt là nhận ra được trên ba mươi loại rắn độc.

Y đối phó rắn độc chỉ có một cách... đập cây gậy vào chỗ yếu hại bảy tác trên người nó.

Y chưa hề sảy tay bao giờ.

Có điều, y nhìn không ra chỗ yếu hại bảy tác của con rắn nằm ở đâu.

Con rắn độc trong tay gã mù, còn nguy hiểm hơn các thứ rắn y đã từng thấy qua nhiều.

Trừ Tiêu Dao Hâu Thiên công tử ra, gã mù này là đối thủ đáng sợ nhất bình sinh y chưa từng gặp qua.

Y biết mình phải trấn định tâm thần.

Cây gậy là con rắn độc đang đâm tới, y không hề nhúc nhích.

Bất động khôn nạn hơn nhiều, nhưng cũng xảo diệu hơn nhiều.

... Tại sao y bất động?

... Bất động là có ý gì?

Bất động chính là động!

... Không phải đó chính là chỗ tối ảo diệu nhất trong võ công sao?

Gã mù đang ra thực chiêu, bỗng nhiên biến thành hư chiêu, một cây gậy, bỗng biến thành mười bảy mười tám cây.

Không ai phân biệt ra được cây nào là thực, cây nào là giả.

Động vô cùng cũng là bất động.

Bóng cây gậy, đã ngưng đọng thành một màn ảo ảnh, một màn ánh sáng hư vô.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang đã động.

Thân hình của y bỗng nhiên lướt ra tám thước.

Chính ngay lúc đó, phập một tiếng, cây gậy trúc đã đâm vào trong ván thuyền.

Chỉ nghe phập, phập, phập vang lên không ngớt, trên ván thuyền đã hiện ra bảy tám cái lỗ thủng.

Mười bảy mười tám cái bóng gậy, lại đều là thực cả.

Tiêu Thập Nhất Lang bất giác thở phào ra, cây gậy trúc bỗng nhiên xoay trên không trung, phật ngang lại.

Y đang đứng đó, là chỗ rất an toàn, nào ngờ cánh tay của gã mù cũng như rắn, có thể uốn éo ngược lại.

Tiêu Thập Nhất Lang ngửa người ra, thế thiết bản kiêu, mũi chân đá ngược lên.

Cái chiêu đó chẳng thấy có gì xảo diệu, chẳng ai ngờ rằng, cây gậy trong tay gã mù bỗng nhiên bị đá văng lên.

Gã mù cũng không ngờ.

Thân hình của y xoay vòng, che hết tất cả chỗ hở trên người, bàn tay trái vội vả chặt vào cổ chân của Tiêu Thập Nhất Lang.

Có điều, bàn chân của Tiêu Thập Nhất Lang đã đứng thẳng trên mặt đất, đứng vững như trời trồng, nắm tay phải đã đâm ra, đâm vào mũi gã mù.

Đây cũng là một chiêu rất tầm thường phổ thông.

Bất cứ ai cũng đều cho rằng gã mù sẽ tránh né dễ dàng, ngay cả chính gã mù cũng nghĩ vậy.

Nào ngờ chính ngay lúc y cho là mình đã tránh khỏi, gò má bên trái bỗng nhiên nhức nhối dữ dội.

Chiêu quyền xem ra tầm thường phổ thông ấy lại đánh trúng vấp mặt y.

Gã mù tung người lên, y phục phất phật trong gió, thân hình y như một con vượn xoay tít không ngừng.

Trong tình huống đó, chỉ có một người có thể sử dụng chiêu thức đó thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang biết người đó là ai, Băng Băng cũng vậy.

Hai người đồng thời biến hẳn sắc mặt, làm như thành linh bỗng thấy có quỷ đang đứng trước mặt mình xoay vòng vòng như vậy.

Trong khoảnh khắc đó, bóng người đang xoay tít không ngừng đã xuyên cửa sổ bay ra ngoài.

Chỉ nghe tiếng cười the thé kỳ dị của gã mù truyền lại từ xa:

- Công phu tuyệt diệu, xem ra vũ công của người tinh tiến hơn hai năm trước nhiều lắm, chỉ tiếc là...

Câu nói ấy chưa thốt xong, bỗng nghe ùm lên một tiếng.

Vàng trắng lừng lững giữa trời, trên mặt hồ sóng gợn lăn tăn, gã mù đã biến mất tăm mất dạng.

Gương mặt của Băng Băng trắng bệch, tựa hồ muốn xỉu xuống. Tiêu Thập Nhất Lang nắm lấy tay nàng. Hai người đồng cảm thấy bàn tay đối phương lạnh giá.

Trong khoang ngoài khoang, không ai nói gì cả, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không nghe được.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Vương Mãnh bỗng nhiên thở ra một hơi thật dài nói:

- Thân thủ quả thật tuyệt diệu.

Không ai có thể phủ nhận được điều đó.

Ai ai cũng nhận ra rằng, gã mù đánh ra ba chiêu, chiêu nào cũng là thứ tuyệt chiêu kỳ dị không ngờ, biến hóa vạn bề.

Trong giang hồ, đỡ được y một chiêu đã không nhiều, Tiêu Thập Nhất Lang lại đánh bại cả y.

Chiêu thức của Tiêu Thập Nhất Lang đánh ra, xem ra tầm thường lắm, nhưng lại rất nhanh, rất chính xác, rất hữu hiệu.

Mỗi người đang tự hỏi trong lòng:

- Mình đỡ được mấy chiêu của y?

Cái tinh túy của vũ công, không phải là ở chỗ kỳ ảo mỹ lệ, mà ở chỗ hữu hiệu. Cái đạo lý ấy có mấy ai hiểu được? Mấy ai làm được?

Hết chương 25